

Rapport

Datum: 17 juli 1998

Rapportnummer: 1998/289

Klacht

Op 10 februari 1997 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw H. te 's-Gravenhage, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Haaglanden. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden, werd een onderzoek ingesteld. Op grond van de door verzoekster verstrekte gegevens werd de klacht als volgt geformuleerd: Verzoekster klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Haaglanden op 21 juni 1996 haar woning zijn binnentreden uitsluitend op grond van de toestemming van haar veertienjarige zoon.

Achtergrond

1. De Algemene wet op het binnentreden bevat onder meer de volgende bepalingen:

Artikel 1:

"1. Degene, die bij of krachtens de wet belast is met de opsporing van strafbare feiten of enig ander onderzoek, met de uitvoering van een wettelijke voorschrift of met het toezicht op de naleving daarvan, dan wel een bevoegdheid tot vrijheidsbeneming uitoefent, en uit dien hoofde in een woning binnentreedt, is verplicht zich voorafgaand te legitimeren en mededeling te doen van het doel van het binnentreden. (...)

4. De persoon, bedoeld in het eerste lid, die met toestemming van de bewoner wenst binnen te treden, vraagt voorafgaand aan het binnentreden diens toestemming. De toestemming moet blijken aan degene die wenst binnen te treden." Artikel 2:

"1. Voor het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner is een schriftelijke machtiging vereist, tenzij en voor zover bij wet aan rechters, rechterlijke colleges, leden van het openbaar ministerie en burgemeesters de bevoegdheid is toegekend tot het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner. De machtiging wordt zonodig getoond."

2. In "Het wetboek van strafvordering", onder redactie van A.L.Melai, bijlage 2, met betrekking tot de Algemene wet op het binnentreden wordt onder de inleidende opmerkingen op pagina 32 tot en met 37 onder meer het volgende opgemerkt over wie dient te worden opgevat als een bewoner die derden de toegang tot een woning kan weigeren in verband met de Algemene wet op het binnentreden (Awbi):

"Het feit dat een kind nog niet tot adequate wilsvorming in staat is, is hooguit in zoverre relevant dat een door een dergelijke bewoner gegeven toestemming tot binnentreden niet als rechtsgeldig mag worden beschouwd. Is een kind eenmaal wel tot adequate wilsvorming in staat, dan heeft het een recht om derden de toegang tot de woning te verlenen of te weigeren." In twee voetnoten bij deze tekst wordt het volgende vermeld:

"1. De betrokkene moet inzicht hebben in de situatie, aldus de MvT (Memorie van Toelichting; N.o.) bij de Awbi, o.c., p. 21.

2. HR 21 januari 1992, DD 92.188; HR 3 november 1992, DD 93.121. Wanneer een kind voldoende inzicht in de situatie heeft om toestemming te kunnen verlenen zal afhangen van de feiten en de omstandigheden van het concrete geval. Meer in het algemeen moet een kind van ongeveer 12 à 14 jaar daartoe in staat worden geacht. Vanaf die leeftijd telt het ook elders in het recht mee. Vergelijk art. 902b Rv (Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering; No.) art. 77a Sr (Wetboek van Strafrecht; N.o.) (grens bij 12 jaar), art. 6:164 (...) NBW (Nieuw Burgerlijk Wetboek; N.o.) (grens bij 14 jaar)."

Onderzoek

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd twee betrokken politieambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar te geven op de klacht. Zij hebben tijdens het onderzoek een verklaring afgelegd tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman. In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te 's-Gravenhage over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik. Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoekster de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te

reageren. Tevens werd de korpsbeheerder en verzoekster een aantal specifieke vragen gesteld. Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder en één betrokken ambtenaar deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. Verzoekster en één van de betrokken ambtenaren gaven binnen de gestelde termijn geen reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

. De feiten

1. Op 21 juni 1996 gingen twee ambtenaren van het regionale politiekorps Haaglanden naar verzoeksters woning. Zij hadden een arrestatiebevel voor verzoeksters zeventienjarige zoon in verband met het niet-betalen van een bij rechterlijke uitspraak opgelegde geldboete. De geldboete was opgelegd in verband met het gebruik maken van de tram zonder geldig vervoerbewijs. Verzoeksters veertienjarige zoon opende de deur van de woning nadat de ambtenaren hadden aangebeld. Verzoekster was op dat moment

niet thuis. De ambtenaren hebben de woning vervolgens met toestemming van de veertienjarige zoon betreden en zij hebben de woning doorzocht. De ambtenaren troffen de oudste zoon niet in de woning aan.

2. Verzoekster diende bij ongedateerde brief aan de hoofdofficier van justitie te 's-Gravenhage een klacht in over het optreden van de twee politieambtenaren. Deze brief hield onder meer in:

"Het buitengewoon onaangenaam optreden van Politie Haaglanden afd. Buro Overbosch wil ik aan u voorleggen. Op vrijdag 21-06-1996 j.l. om vijf voor half elf, hebben twee agenten n.l. een vrouwelijke en mannelijke agenten mijn huis bezocht, i.v.m. een waarschuwing ter voorkoming van arrestatie. Mijn jongste zoon van 14 jaar was alleen thuis en deed nadat er aangebeld was open. De agenten vertelden hun verhaal en vroegen naar mijn 17-jarige zoon waar het om gaat. De desbetreffende persoon begaf zich toen op school. De mannelijke agent begon het huis te doorzoeken terwijl de vrouw mijn zontje van 14 aan de praat hield."

3. Nadat de hoofdofficier van justitie te 's-Gravenhage de klacht bij brief van 30 juli 1996 had doorgestuurd naar het regionale politiekorps Haaglanden deelde de burgemeester van 's-Gravenhage

bij brief van 7 januari 1997 in reactie op de klacht verzoekster onder meer het volgende mee:

"De politieambtenaren zijn binnentreden en hebben het huis doorzocht op de aanwezigheid van één van uw zonen. Met betrekking tot de vraag of de betrokken politieambtenaren in dit geval af moeten gaan op de toestemming van uw minderjarige zoon merk ik het volgende op. Iedere bewoner van een pand is gerechtigd toestemming te verlenen om een woning binnen te treden, dan wel de toegang tot de woning te weigeren. Ook een kind heeft dat recht indien het tot adequate wilsvorming in staat is. Beantwoording van de vraag wanneer een kind inzicht in een situatie heeft om toestemming te kunnen verlenen, hangt af van de feiten en omstandigheden van het concrete geval. De feiten en omstandigheden in onderling verband en samenhang bezien ben ik van mening dat uw zoon voldoende inzicht had om de situatie te beoordelen en zijn wil kenbaar te maken. Niet is gebleken dat er feiten of omstandigheden waren op grond waarvan de politieambtenaren rekening moesten houden met het tegendeel. Gelet op het vorenstaande waren de politiefunctionarissen bevoegd uw woning te betreden en een onderzoek in te stellen. Ik acht uw klacht op dit punt dan ook ongegrond."

. Het standpunt van verzoekster

1. Het standpunt van verzoekster staat samengevat weergegeven onder klacht.

2. In haar verzoekschrift bracht verzoekster onder meer nog het volgende naar voren:

"Een 14 jarig kind verleent toestemming tot het betreden van het huis, dit heb ik al besproken met de inspecteur van dienst en ga er nog steeds van uit dat kinderen machteloos staan tegenover volwassenen en nog machtelozer tegenover de politie."

3. Nadat de Nationale ombudsman verzoekster had gevraagd aan te geven waarom haar zoon niet voldoende inzicht had in de situatie en zijn wil over het binnentreden niet of

onvoldoende kenbaar kon maken, deelde zij bij brief van 10 april 1997 onder meer mee:
 "Ik ga er van uit dat een minderjarig kind al gauw de indruk krijgt van een autoriteit die het voor 't zeggen heeft op dat

moment. Ook heeft naar het zeggen van mijn zoon de politieambtenaar erop aangedrongen naar binnen te komen. Op dat moment was er niemand anders in huis dan alleen m'n 14-jarige zoon. De wet gaat er vaak van uit dat minderjarigen niet aangesproken hoeven te worden door autoriteiten mits er een volwassene in de buurt is of meegaat. Ik vind dat dit alles misbruik maken van hun machtspositie is."

. Het standpunt van de korpsbeheerder

1. In zijn reactie van 11 september 1997 op de klacht deelde de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden mee zich te kunnen vinden in de reactie van de chef van het gebiedsgebonden onderdeel 's-Gravenhage/Haagse Hout Scheveningen zoals weergegeven in diens ambtsbericht van 21 augustus 1997. In dat ambtsbericht deelde de onderdeelchef onder meer mee:

"Ad 1. Volgens de politieambtenaren betrof het hier een goed aanspreekbare, open en zelfstandige jongeman. Hij liet op geen enkele wijze blijken verlegen of bang te zijn. Hij sprak vrijmoedig met de politieambtenaren. Hij gaf volwassen reacties en had een zakelijke houding. Hij aarzelde niet bij de vraag of de politieambtenaren het huis mochten betreden. Hij verleende toestemming. Ad 2. Aan de zoon is door politieambtenaar I. expliciet om toestemming gevraagd en deze werd zonder aarzelen gegeven. Ad 3. Gelet op de toestemming van de jongeman was een machtiging niet noodzakelijk.

Politieambtenaren kunnen echter nooit voorspellen welke situatie zij zullen aantreffen. Het voldoen aan een vormvereiste als een machtiging kan in dergelijke gevallen een belangrijk argument zijn, dan wel noodzakelijk, om dwang toe te passen om de woning tegen de wil van de bewoner te betreden. Om die reden acht ik het juist, als politieambtenaren niet al te gemakkelijk rekening houden met toestemming van de bewoner en dus vooraf, met een Hulpofficier van Justitie, de formele en materiële kanten van de beslissing om eventueel binnen te treden afwegen. Tenslotte is er nog de mogelijkheid, dat de politieambtenaren die in het bezit zijn van een machtiging, kunnen besluiten om niet binnen te treden omdat bijvoorbeeld de komst van een volwassen hoofdbewoner kan worden afgewacht of het binnentreden kan worden uitgesteld. De politieambtenaren zullen telkenmale een afweging moeten maken.

Voorgaande beschouwing betekent niet dat ik het handelen van de politieambtenaren afkeur. Naar mijn mening waren zij rechtmatig bezig met de uitoefening van werkzaamheden."

2. Bij zijn reactie voegde de korpsbeheerder een rapport van 13 oktober 1996 van inspecteur L. van het regionale politiekorps Haaglanden, dat onder meer inhield:

"**Gesprek met I.** Op 6 september 1996 heeft rapporteur I. over de klacht geïnformeerd. Daarna verklaarde I.:

"Op vrijdag 21 juni 1996 was ik samen met collega Br. belast met de uitvoering van

arrestatiebevelen in ons werkgebied. Wij waren in uniform gekleed. Omstreeks 10.30 uur belden wij aan op het adres (...) te Den Haag voor de executie van een onherroepelijk vonnis. Na een paar keer aanbellen werd er door een jongeman open gedaan. Ik vroeg hem of hij degene was die blijkens het arrestatiebevel veroordeeld was. Hij was een jongere broer van de betrokkene. Op mijn vraag of betrokkene thuis was antwoordde hij negatief. Ik vroeg of wij binnen mochten en in de woning mochten kijken of betrokkene thuis was. We kregen expliciet te horen, dat de aanwezige jongeman daartegen geen bezwaar had. Vervolgens hebben wij in alle ruimten van de woning gekeken of betrokkene aanwezig was. (...)" **Gesprek met Br.** Op 11 september 1996 heeft rapporteur in verband met het onderhavige hoofdagent Br. gehoord. Zij verklaarde inhoudelijk hetzelfde als I. (...) **Gesprek met klagster** Op 30 september 1996 was mevrouw H. (verzoekster; N.o.) op mijn uitnodiging aan het politiebureau om over haar klacht nader te worden gehoord. Zij verklaarde:

"Mijn 14-jarige zoon (...) heeft op 21 juni 1996 twee politieagenten, die op zoek waren naar mijn 18-jarige zoon E., in mijn woning toegelaten. De agenten zochten E. in verband met een arrestatiebevel. (...) Ik vraag mij (...) af of de agenten überhaupt in mijn woning mochten. Ze hadden weliswaar toestemming van een minderjarige, maar die durfde naar zijn zeggen de agenten niet tegen te houden." **Conclusie en advies** I. en Br. hebben voor wat betreft het binnentreden geheel volgens de geldende regels gehandeld. Er was immers sprake van toestemming van een bewoner. De 14-jarige aanwezige was niet zo jeugdig

en er was gelet op de wijze van communiceren tussen hem en de agenten- geen reden om aan te nemen, dat van hem geen inzicht in de situatie verwacht mocht worden. Het is in het algemeen wel aan te bevelen bij de uitvoering van arrestatiebevel steeds een getekende machtiging mee te nemen, zodat het niet uitmaakt wie men in de woning tegenkomt. (...) Mijns inziens kan de klacht van betrokkene (...) misbruik van macht (...) worden afgewezen."

. Verklaring van de betrokken ambtenaar Br. Betrokken politieambtenaar Br. verklaarde op 17 oktober 1997 telefonisch tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman, voor zover van belang voor het onderzoek, het volgende:

"Op 21 juni 1996 was ik samen met mijn collega I. bij de woning van mevrouw H. Mijn collega heeft in de portiek van de woning aan de jongen die de deur opende uitdrukkelijk gevraagd of we even mochten binnenkomen. De jongen antwoordde daarop: "Ja hoor, dat mag wel", of woorden van gelijke strekking. Ik had geen enkele aanleiding eraan te twifelen of hij dit oprecht meende. Hij antwoordde direct zonder twijfel en zelfverzekerd. Er werd hierover dus ook niet gediscussieerd. In de gang hebben we de jongen uitgelegd waarvoor we kwamen, namelijk de aanhouding van zijn broer. Daarna hebben we gevraagd of we even in de woning mochten kijken. De jongen antwoordde weer: "Ja, hoor, dat mag wel". We vroegen hem of we in de woning mochten kijken, omdat de jongen op onze vragen direct duidelijke antwoorden gaf. Hij vertelde onder meer dat zijn moeder naar haar werk was en dat hij de hele dag alleen thuis was. Op de vraag waar zijn broer was,

gaf hij echter onduidelijke antwoorden. Hierdoor twijfelden mijn collega en ik of zijn broer niet toch in de woning was. We zijn vervolgens met de jongen samen door de woning gelopen. We hadden ondertussen een gesprek met de jongen. Het was een gewoon contact en een gewoon gesprek met een aardige jongen. We hebben zelfs nog even met hem over zijn school gepraat. De vraag of ik een minderjarige toestemming vraag om een woning binnen te mogen gaan, hangt niet alleen af van de leeftijd. Toestemming om een woning binnen te gaan vraag ik niet aan een kind van zes jaar. Maar wanneer een veertienjarige zich volwassen

gedraagt en niet onmachtig is als hij door de politie wordt benaderd, leg ik zo'n vraag wel voor. Ik schatte de leeftijd van de zoon van verzoekster op ongeveer 14 jaar. Hij maakte op mij niet de indruk diep onder de indruk te zijn van het feit dat de politie hem aansprak. Hij reageerde heel normaal op ons en onze vragen en ging zich niet timide gedragen. Ik had de indruk dat hij voldoende inzicht had in de situatie. Ik sluit mij aan bij de omschrijving van de korpsbeheerder dat de jongen een goed aanspreekbare, open en zelfstandige jongeman was. Achteraf denk ik dat ook de moeder de jongen in staat acht om dergelijke beslissingen te nemen, omdat zij hem alleen thuis had gelaten, zonder een oppas te regelen. Ik weet niet zeker of we die dag een machtiging tot binnentreden bij ons hadden. Normaal is dit wel het geval. Mijn collega had de papieren, dus kan ik hierover geen zekerheid geven. Een machtiging gebruiken we normaal alleen als dit nodig is omdat de toestemming de woning te betreden wordt geweigerd en wij een reden hebben toch naar binnen te willen. In dit geval kregen we gewoon toestemming en achtten we dus gebruik van een machtiging niet nodig."

. Verklaring van de betrokken ambtenaar I. Betrokken politieambtenaar I. verklaarde op 21 oktober 1997 telefonisch tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman, voor zover van belang voor het onderzoek, het volgende:

"Op 21 juni 1996 ben ik samen mijn collega Br. naar de woning van mevrouw H. gegaan. We gingen daar heen in verband met een onherroepelijk vonnis tegen een zoon van haar. De bedoeling was om een geldboete te innen. Het was tevens de bedoeling de in het vonnis genoemde zoon aan te houden in verband met de tenuitvoerlegging van de vervangende hechtenis, indien de boete niet betaald zou worden. We hadden een volledig ingevuld formulier voor een machtiging tot binnentreden tegen de wil van de bewoner bij ons. Dit formulier was nog niet ondertekend. De bedoeling was om een hulpofficier van justitie ter plaatse te roepen ter beoordeling van het binnentreden tegen de wil van de bewoner en ondertekening van het machtigingsformulier, indien dit nodig mocht blijken te zijn. Dit is de gebruikelijke werkwijze. Nadat wij hadden aangebeld, deed er een jongen open. Ik legde hem uit wie we waren en waar we voor kwamen. Ik zei hem de naam van

de persoon die we zochten. Hij zei toen dat hij dat niet was, maar zijn broer. Ik vroeg hem vervolgens naar zijn leeftijd. Hij vertelde toen zijn geboortedatum. Hieruit bleek dat hij veertien jaar was en een andere geboortedatum had, dan de persoon die we zochten. Hieruit concludeerden wij dat hij niet de persoon was die wij zochten. Ik vroeg de jongen

hierna of zijn vader of moeder thuis was en of zijn broer thuis was. De jongen antwoordde dat zijn moeder naar haar werk was en dat hij niet wist of zijn broer thuis was. Op mijn vraag waarom hij niet wist of zijn broer thuis was, antwoordde hij: "Mijn broer kan op bed liggen op zijn kamer of weg zijn. Daar bemoei ik mij niet mee." Ik wilde toen wel weten of de broer wel of niet thuis was. Ik vroeg de jongen daarom of het goed was dat wij even binnen kwamen om in de kamer van zijn broer te kijken. Hij zei toen: "Ja, dat is goed." Ik weet niet meer precies of dit de letterlijke woorden waren, maar het kwam hier wel op neer. We gingen vervolgens naar binnen. Op mijn vragen wees hij de kamer van zijn broer aan en we keken in die kamer. De broer was niet in zijn kamer. Ik vroeg hierna of zijn broer misschien ergens anders in huis was. Hij antwoordde daarop wat vaag, en daarom vroeg ik hem of we verder in de woning mochten kijken. Hij zei: "Ga uw gang". We keken vervolgens verder in de woning. Gedurende ons verblijf in de woning liep de jongen steeds met ons mee. Of ik aan een minderjarige toestemming vraag een woning te betreden hangt af van de leeftijd en de reacties van die minderjarige. De jongen die open deed, was een grote knul die er iets ouder uitzag dan veertien jaar. Op het moment dat ik toestemming vroeg binnen te komen, had hij mij echter al verteld dat hij veertien jaar was. Ik kreeg uit het gesprek met de jongen de indruk, dat hij begreep wie we waren en wat we kwamen doen. Uit de antwoorden van de jongen kreeg ik de indruk dat hij de zaak kon beoordelen en hij gaf de indruk ook ons verzoek te kunnen weigeren. Hij antwoordde ons op een normale wijze, hij stond met een open houding in het gesprek en hij was niet zenuwachtig of timide. De jongen gaf een zelfverzekerde en zelfstandige indruk. Ik kan mij nog herinneren dat de jongen zei, dat hij vaker alleen thuis was en dat dit geen probleem was. Ik kan me de indruk van de jongen nog goed voor de geest halen. Wat er allemaal letterlijk besproken is, kan ik mij niet meer herinneren. De indruk die ik in het begin van het gesprek met de jongen had opgedaan, werd in de rest van het contact met hem bevestigd.

Naar mijn mening was het niet nodig gebruik te maken van een machtiging om tegen de wil van de bewoner binnen te treden, omdat we alle medewerking kregen van de jongen. We hebben zo min mogelijk dwang uitgeoefend bij ons optreden. Daarom verbaast het mij ook dat mevrouw hierover een klacht heeft ingediend."

. Reacties van verzoekster

1. Op 11 februari 1998 verklaarde verzoekster telefonisch tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman, voor zover van belang voor het onderzoek, het volgende:

"Ik vind dat alleen een hoofdbewoner/ouder over de binnenkomst in een woning kan beslissen en niet een kind. Het is een zaak tussen de ouder en de politie. Kinderen kunnen dat pas beslissen op ongeveer zestienjarige leeftijd. Volwassenen moeten mij vragen of ze binnen mogen komen en niet een kind. Ik heb in mijn oordeel hierover niet de persoonlijke eigenschappen van mijn zoon betrokken. Dat hoefde niet omdat ik zo'n kind niet in staat acht tot beantwoording van de vraag door de politie of ze mogen binnenkomen. Ik heb mijn zoon altijd gezegd de deur niet open te doen wanneer hij alleen thuis is. Hij was wel eens alleen thuis als ik naar mijn werk was. Hij was wel in staat alleen thuis te zijn, als hij maar

niet naar buiten ging en niet de deur opende. Ik had verwacht dat de politie mijn zoon had gevraagd of ik contact met ze wilde opnemen."

2. Bij brief van 13 februari 1998 deelde verzoekster onder meer nog het volgende mee:

"Hij zegt: "Ma ik was net wakker en ik hoorde de bel een paar keer, dus ik vroeg wie het was via de intercom van 't huis". Antwoord politie; "Ben jij E.?" "Neen,", zei mijn zoon, "ik ben zijn jongere broer." Hij vroeg: "Waar komt u voor?" "Voor een boete die niet betaald is." aldus de politie. "Mogen wij naar binnen?" Waarop ik antwoordde, "mijn moeder is er niet, kunt u terug komen?" "Neen wij moeten je broer hebben." Ze hebben in de gang staan praten. (...) De politie heeft mij verder niets gevraagd van al die dingen die ze in hun rapport geschreven hebben." Deze brief was ondertekend door verzoekster en haar jongste zoon.

. Verklaring van verzoeksters zoon Verzoeksters jongste zoon verklaarde op 5 maart 1998 telefonisch tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman, voor zover van belang voor het onderzoek, het volgende:

"De dag dat de politie bij ons thuis kwam is al even geleden. Ik weet mij van die dag niet meer alles precies te herinneren. Die dag was ik 14 jaar oud. Die dag werd er gebeld aan de buitendeur van de flat. Wij wonen namelijk op de eerste verdieping van een flat. Ik vroeg via de intercom wie er was. Ik hoorde zeggen dat de politie er was. Ze vroegen of ze even boven mochten komen. Ik opende de buitendeur van de flat en opende onze woningdeur. Ik zette die deur op een kiertje en vroeg aan de politie waarom ze kwamen. Ik hield de deur op een kier omdat ik ze in eerste instantie niet binnen wilde laten. Ik laat niet zo maar onbekenden toe. Ik wilde eerst weten waarvoor ze kwamen. Ze vertelden zelf waarvoor ze kwamen. Ze zeiden dat ze voor mijn broer kwamen. Ik herinner me niet meer precies wat ze van mijn broer wilden. Ze hebben dat toen wel gezegd. Als ik het goed heb, wilden ze mijn broer meenemen. Ik heb hen gezegd dat mijn broer niet thuis was. Ze vroegen of ze binnen mochten komen. Ik heb gezegd dat ze binnen mochten komen. Het was mij duidelijk dat ik kon weigeren ze binnen te laten. Ze hebben niet gezegd dat ik dat kon weigeren. Binnen zeiden ze dat ze even rond gingen kijken. Ik begreep dat ze mijn broer zochten. Ik heb hierop niets gezegd en toen gingen ze in de woning rondkijken. Ik ben daarbij met ze meegelopen. Toen ze mijn broer niet thuis troffen, zijn ze weer weggegaan. Ik vond het een onprettige ontmoeting, omdat ze niet echt vriendelijk waren, maar ook niet onvriendelijk. Mij was wel duidelijk wat er allemaal gebeurde."

Beoordeling

1. Op 21 juni 1996 zijn twee ambtenaren van het regionale politiekorps Haaglanden met een arrestatiebevel naar verzoeksters woning gegaan ter aanhouding van E., een zoon van verzoekster. Na aanbellen heeft een andere zoon van verzoekster, die toen veertien jaar was, de deur van verzoeksters woning geopend. Verzoekster was op dat moment niet

thuis. De politieambtenaren hebben vervolgens de woning betreden en hebben daarbij E. niet aangetroffen.

Verzoekster klaagt erover dat de politieambtenaren haar woning zijn binnengetreden uitsluitend op grond van de toestemming van haar toen veertienjarige zoon. Verzoekster stelt zich op het standpunt dat een kind van veertien jaar niet kan beslissen over de toelating tot de ouderlijke woning, ongeacht de persoonlijke ontwikkeling van het kind.

2. Op grond van de Algemene wet op het binnentreden dienen politieambtenaren die een woning willen binnentreden met toestemming van de bewoner deze toestemming te vragen voorafgaand aan het binnentreden; voordat zij binnentreden, moet de toestemming van de bewoner daartoe blijken. Een schriftelijke machtiging tot binnentreden is vereist indien politieambtenaren een woning willen binnentreden zonder toestemming van de bewoner (zie **ACHTERGROND** onder 1.). Ook minderjarige bewoners kunnen toestemming verlenen aan politieambtenaren om hun woning binnen te treden. De toestemming van een minderjarige mag echter slechts als rechtsgeldig worden beschouwd door politieambtenaren, indien hun blijkt dat de minderjarige tot adequate wilsvorming in staat is en voldoende inzicht heeft in de situatie om het betreden van de woning te weigeren of toe te staan. Of dit het geval is, hangt af van de feiten en omstandigheden van het concrete geval (zie **ACHTERGROND** onder 2.).

3. Uit de standpunten van verzoekster en de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden en de verklaringen die zijn afgelegd door de betrokken politieambtenaren en verzoeksters zoon, komt naar voren dat de politie uitsluitend op basis van de toestemming van de toen veertienjarige zoon van verzoekster de woning is binnengetreden.

4. Verzoeksters zoon verklaarde dat hij nadat de politieambtenaren hadden aangebeld in eerste instantie de deur op een kiertje had geopend, omdat hij niet zomaar iedereen in de woning wilde toelaten. Hij verklaarde dat hij op dat moment wist dat hij de politieambtenaren de toegang tot de woning kon weigeren, en dat hij daarom eerst had willen weten waarvoor zij kwamen. De betrokken politieambtenaren en de zoon verklaarden dat de politieambtenaren de zoon na het openen van de deur hebben meegedeeld dat zij kwamen ter aanhouding van zijn broer en dat de jongen bij het onderzoek in de woning met de politieambtenaren meeliep. De politieambtenaren verklaarden dat de jongen zowel voorafgaand aan het binnentreden als tijdens het onderzoek in de woning - de indruk gaf een zelfstandige en zelfverzekerde jongeman te zijn, die normaal reageerde en zich niet zenuwachtig of timide opstelde.

5. Gelet op de onder 4. weergegeven verklaringen staat voldoende vast zoals ook de korpsbeheerder stelde dat verzoeksters zoon voldoende inzicht had om de situatie te beoordelen en zijn wil te

vormen en kenbaar te maken. Voorts staat voldoende vast dat dit de politieambtenaren was gebleken uit de houding en het gedrag van de zoon. Hieruit volgt dat de politieambtenaren niet onjuist hebben gehandeld door verzoeksters zoon te verzoeken om toestemming om de woning te betreden.

6. Uit de verklaringen van de politieambtenaren en verzoeksters zoon blijkt voorts dat de politieambtenaren uitdrukkelijk toestemming tot betreden van de woning hebben gevraagd en uitdrukkelijk deze toestemming hebben gekregen van de zoon. Op grond hiervan waren zij bevoegd de woning te betreden. Het is, ook gezien hetgeen onder 5. is overwogen, niet onjuist dat zij van die bevoegdheid gebruik hebben gemaakt. De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Haaglanden, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden, is niet gegrond.